

Door de ogen van Liefde III

De reis met Pan gaat verder

Michael Roads

copyright © april 2023
Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer
www.hajefa.nl

Oorspronkelijke titel: *Through the eyes of Love, Journeying with Pan, Book Three*
Published by RoadsLight Pty Ltd, Nambour, Queensland, Australia
© 2012 Michael J. Roads

This book is copyright. No part may be reproduced without the prior written permission of the author. Copy editing by Carol Schrecengost, and Brian and Theresa Longhurst. Printed by Queensland Complete Printing Services, Nambour, Queensland, Australia.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 978-94-6331-040-6
NUR: 728

Door de ogen
van Liefde
III

De reis met Pan
gaat verder

Michael J. Roads

Dit boek is op geen enkele wijze bedoeld om medisch advies te geven. Niets in dit boek kan aangemerkt worden als vervanging van een consult met of behandeling door een arts. De verhalen over gezondheidsproblemen en de oplossing ervan betreffen uitsluitend de beschreven gevallen. Hieraan kunnen geen algemene conclusies worden verbonden.

Uitgeverij Hajefa

Inhoud

Opdracht en dank	7
Inleiding	9
1. Een serene, stenen glimlach.....	19
2. Vreemde verhogingen.....	29
3. Mannen in de overgang	51
4. Mensen van Balans	73
5. Onveranderde Verandering.....	95
6. Chaos in opkomst	117
7. Evaluatie met Ben.....	135
8. Mijn afspraken nakomen	153
9. Op zoek naar Mixael.....	169
10. De torus op het spoor	185
11. Op bezoek bij Michael	203
12. Dimensieverschuivingen	223

Opdracht en dank

Ik draag dit boek met liefde op aan Carolyn, mijn prachtige, geliefde vrouw. Een paar dagen terug las ik een paar zakelijke mails die ze had verzonden.

‘Iedere brief die je stuurt is een liefdesbrief,’ zei ik.

Zij antwoordde: ‘Zou het zo niet overal moeten zijn? Tenslotte is onvoorwaardelijke liefde onze afdeling!’

Hoe zou ik niet van haar kunnen houden? Wat een kostbaar juweel in mijn leven.

Aan Tracy, mijn digitaal vaardige dochter, nog een keer mijn dank voor het me geduldig op de hoogte houden van alle ontwikkelingen.

Aan Carol, mijn redacteur in de vs, die zich in het slagveld van mijn woorden waagt en de eerste serieuze redactie van mijn teksten doet: je doet het geweldig. Grote dank.

Aan Brian en Theresa, mijn belezen Engelse vrienden en redacteurs die de geredigeerde teksten proeflezen en finetunen: dank jullie wel.

En opnieuw Carolyn, de eerste die mijn mystieke reisverslagen leest en de eerste die er commentaar op geeft: jouw regelmatige uitroep ‘mijn geniale echtgenoot’ raakt mijn hart en inspireert me diep. Dank je, mijn lief.

Arendsoog Carolyn is bovendien de laatste die proefleest.

En ze is goed!

Inleiding

Jeetje, is dit echt al het derde boek? Ik kan het nauwelijks geloven. En het wordt alleen maar beter: hoe meer metafysische reizen ik maak, hoe diepgaander ze mijn groeiende bewustzijn beïnvloeden. Heerlijk!

Om meer voeling te krijgen met dit boek, raad ik aan om de voorgaande delen in deze reeks te lezen. Mijn reizen zijn deel van een proces dat zich ontvouwt, en ik herhaal niet graag hoe het begon of wat de betekenis is van sommige metafysische uitdrukkingen die ik gebruik.

Het is belangrijk om te weten dat ik Pan niet channel, en dat Pan op zich geen Wezen is. Naarmate ik expandeer en mijn bewustzijn groeit, wordt me steeds duidelijker wat voor onmetelijke staat van bewuste intelligentie Pan is. Om het met de woorden van wijlen Robert Heinlein te zeggen: ik voel me vaak een 'splinter in het oog' van Pan. Tegelijk voel ik steeds meer dat het splinter-zelf en het Pan-Zelf één zijn, op een manier die ik niet verstandelijk kan bevatten noch verklaren.

Wanneer ik mijn aandacht op Pan richt, lijkt ik me te verbinden met een onnoemelijk grote energiestroom die me omgeeft zonder zichzelf ooit te reduceren. Pan brengt een duidelijkheid en zekerheid met zich mee die ik ervaar als een geschenk. Dat geschenk huist in het metafysische deel van me. Ik merk dat mijn mystieke weten sterker en helderder wordt, en dat er zo een innerlijk licht schijnt op onderwerpen en interesses die ooit onbereikbaar waren voor mijn zoekende geest.

Als mijn Zelf zoekt – en niet mijn intellect, zoekend naar een nieuw speeltje – dan ontdekt het dat Liefde en Waarheid vaak tegenstrijdig zijn. De ene dag wordt een bepaalde Waarheid onthuld, terwijl de volgende dag ook het tegenovergestelde Waarheid blijkt te zijn. Dat is moeilijk te vatten, en de geest heeft er dan ook een hele kluit aan. Ik kan alleen maar het mysterie van het leven omarmen, wetende dat het vele facetten heeft en evenveel interpretaties. En wetende dat alle interpretaties via het intellect de Waarheid uiteindelijk alleen maar reduceren. Zoals vaak in het leven ligt de oplossing erin om binnen het holistische Zelf dat aspect van Liefde te omarmen dat het mysterie reeds kent en omvat.

Pan betekent panoramisch en verwijst naar het Al. Ik kan je uit de eerste hand vertellen dat Liefde en Pan Eén zijn, identieke uitdrukkingen van Al, Liefde. Door Pans ogen kijken, is als kijken door de ogen van mijn ultieme potentieel. Kijken, én zien! We kijken zo veel, maar werkelijk *zien* doen we zelden. Dat lukt niet met Pan. Kijk ik door de ogen van Pan, Liefde, dan *zie* ik door de ogen van Liefde. Ik kan niet *een beetje* kijken: het is alles of niets. Dat vind ik fijn. Er is geen half werk, en dat geeft duidelijkheid! Hoe zal ik mezelf voorstellen? Heb je de twee voorgaande boeken in deze reeks gelezen, dan weet je al heel wat over me. Bijvoorbeeld dat ik de gebaande paden al decennia geleden verlaten heb. Het is een bijzondere reis: in mijn boeken deel ik de meeste van mijn ervaringen, en toch hou ik geregeld nog iets achter.

Ik beschouw mezelf als een eenvoudig mens. Eenvoudig, maar niet dom! De westerse wereld kan er nog steeds niet bij dat eenvoud een uiting is van kracht en duidelijkheid. Alleen een ongecompliceerd mens kan de complexiteit van het leven doorzien, en de pure essentie van een grotere realiteit gewaarworden. Ik leerde lang geleden dat het leven geen denkoefening is. Meer nog: de Natuur leeft ons voor dat het leven de uitdrukking is van bewuste intelligentie. De Natuur is *weids* in haar expressie en diversiteit, maar is in feite niet complex. Het is onze intellectuele interpretatie die het nodeloos ingewikkeld maakt.

Zo zit het dus. Een eenvoudig mens kan zich verbinden met het universele bewustzijn, terwijl een intellectueel zegt: 'Wat is universeel bewustzijn? Ik begrijp het niet.' Het grappige is dat ik het ook niet begrijp. Maar ik kan het ervaren omdat ik bereid ben het te accepteren.

‘Bespiegelen’ is een nogal gewichtig woord, maar het vat precies wat ik doe wanneer ik in mijn vijver zit te turen en nadenk over de mysteriën des levens die weerspiegeld worden in het wateroppervlak. Ik zit daar vaak. De materiële Natuur die ons omringt is immers net zo’n spiegelbeeld: een reflectie van de immense metafysische aard van de Natuur.

Onze verstandhouding met het leven is zo materieel. Dat geldt ook voor mij, hoewel ik waarschijnlijk veel minder in de fysieke wereld leef dan de meeste mensen. Ik besef goed dat de fysieke Natuur, net als een fysiek lichaam, de minste en laagste verschijningsvorm van de Natuur of het Zelf is. Dat is mijn drijfveer: ik zie een wereld die gewoonweg genegeerd wordt. Deze realiteit is veel groter dan onze nauwe, materialistische blik op het leven. Wie dat ontkent, maakt niet alleen die werkelijkheid kleiner, maar ook zichzelf.

Minste en *laagste* bedoel ik niet veroordelend. Het gaat om energie. De fysieke vorm van de Natuur en van de mens heeft de minste en laagste trilling van al onze vormen. Ons fysieke zelf domineert ons dagelijks leven en het is deze vorm die ons in staat stelt om door het sleutelgat iets van de grootsheid van het leven te zien. Maar op die manier reduceren we de weidsheid van het aanzicht en helaas van de toeschouwer zelf.

In mijn boeken probeer ik dit te verhelpen. Ik tracht ruimdenkende lezers die met open hart leven, te laten zien dat we een aangeboren grootsheid bezitten waar we blind voor zijn. Dat doe ik door *niet* blind te zijn voor de grootsheid van de Natuur, van het leven, of het Zelf. Ik laat een grotere versie van het leven zien. Wetenschappers hebben ontdekt dat het oog van een vlieg duizend facetten telt. Geen wonder dat ze zo moeilijk te vangen zijn! Tegelijk is het een mooie metafoor van het leven. Meer nog: onze planeet heeft eindeloos meer facetten dan een vliegenoog. Sommige facetten en gebieden gaan onpeilbaar diep voorbij onze kennis. We kunnen ze alleen vatten met ons verborgen en lang genegeerde metafysische potentieel.

Dit is mijn werk: ik herinner mensen aan hun metafysische potentieel.

Tot slot nog iets over de termen die ik gebruik. Omdat ik aangegeven ben op een taal in een fysieke realiteit, gebruik ik hoofdletters om woorden een diepere, ruimere betekenis te geven. In de eerste plaats schrijf ik Liefde met hoofdletter als het gaat over

goddelijke, onvoorwaardelijke of absolute Liefde in plaats van de banale liefde die je kan voelen voor je auto. Zelf met hoofdletter verwijst niet naar onze sterfelijke identiteit, maar naar ons onsterfelijke, spirituele Zelf. Hoofdletters dienen ook om woorden een uitgebreide, nieuwe betekenis te geven. Zoals in Chaos als drijfveer, of Orde, de stabiliteit van structuur, of Balans, een staat van ultiem potentieel. Mysterie krijgt een hoofdletter omdat we dit aspect van het leven *nooit* kunnen begrijpen. Net zo heeft Eén een holistische betekenis en is het geen poging tot individuatie. Waarheid in zijn allesomvattende betekenis krijgt een hoofdletter, in tegenstelling tot de persoonlijke waarheid van onze waarneming. Natuur omvat al het leven, terwijl het in mijn natuur zit om te schrijven. Verandering, tot slot, is niet hetzelfde als verandering.

En zoals altijd is Oz Australië!

Michael J. Roads

1

Een serene, stenen glimlach

Ongeveer tien jaar geleden moest een enorme gomboom naast ons huis gesnoeid worden. Een aantal zware takken hingen gevaarlijk boven ons huis. Een aantal jaren daarna kocht ik een grote, onweerstaanbare boeddha van zwarte lavasteen. Ik dacht er een tijdje over na waar ik het beeld kon plaatsen in onze vrij grote tuin. Toen herinnerde ik me dat toen de boom gesnoeid werd, ik de man met de kettingzaag had gevraagd of hij de laagste tak zo kon afzagen dat er een horizontaal platform zou ontstaan. Dat kon met die tak. Hoewel het ging om een lagere tak, hing die nog steeds vijf meter boven de boomwortels, maar omdat de boom lager stond dan ons huis, leek het gezaagde podiumpje niet al te hoog. Voor de boeddha was het daarom de perfecte plek. Nu was het probleem alleen nog hoe het vrij zware beeld daar te krijgen.

Als bezoekers me vragen hoe ik de boeddha daarboven heb gekregen, antwoord ik nog altijd: 'Met enige moeite.'

Het eerste wat ik deed, was een uitschuifbare ladder neerzetten. Toen ik naar boven klom voor een proefrit, stuitte en wiebelde de ladder. Het terrein dwong me de ladder zo neer te zetten dat die een soort brug vormde van hoger op de helling, veel te ver van de boomstam, waardoor mijn klim verre van stabiel was. Ik keek naar beneden en zag dat ik een eind boven de geul tussen de boom en de ladder hing. Met het beeld in mijn armen, beklimde ik de ladder. De boeddha woog vijftien tot twintig kilo. Tot mijn afgrijzen merkte ik dat, door het extra gewicht, de ladder nog erger stuitte dan eerst. Sport voor sport kroop ik omhoog.

Aangekomen aan het eind van de ladder, bevond ik me nog een flink stuk onder de vlak afgezaagde tak. Dat betekende dat ik de boeddha nog een halve meter omhoog zou moeten tillen, naar zijn podium, maar daarvoor zou ik wel de ladder los moeten laten...

Na een paar mislukte pogingen gooide ik de handdoek in de ring en begaf ik me bevend naar beneden. Ik zette de boeddha neer in het gras en moest even bijkomen. En ik heb niet eens hoogtevrees! Ik probeerde vergeefs de ladder te verplaatsen zodat die meer rechtop zou staan. Ik wierp een blik de diepte in en vroeg me enkel af of boeddha mijn val zou breken of andersom. In geen van beide scenario's had ik zin!

Een paar uur later had ik nieuwe moed geput en had ik een inval: wat als ik de boeddha op mijn schouder zette? Zo kwam ik makkelijker de ladder op én het beeld zou op de juiste hoogte zijn om het op z'n plaats te schuiven. Ik probeerde er niet verder over na te denken en ging meteen aan de slag. Ik moest alleen zorgen dat Carolyn het niet zag, of ze zou een hartaanval krijgen! Ik zette het beeld op mijn rechterschouder en begon nog maar eens aan de onvaste beklimming. Met mijn linkerhand krampachtig rond de sporten, leek de tocht omhoog eindeloos. Uiteindelijk bereikte ik de bovenste tree. Mijn schouder was op de perfecte hoogte om de boeddha zachtjes op zijn plaats te schuiven. Alles liep gesmeerd. Op wankelende benen, maar voldaan, ging ik de ladder af. Sindsdien kijkt de boeddha vanaf zijn prachtige, verheven plekje uit op het huis en de tuin. Wanneer onze blikken elkaar kruisen en ik zijn serene glimlach zie, moet ik nog altijd aan de heikele beklimming denken. Waarom wou ik per se dat de boeddha daar en nergens anders zou plaatsnemen?

In de loop van de jaren heeft een gatenplant, *monstera deliciosa*, zich langs de boomstam een weg naar boven gebaand en de boeddha verborgen achter zijn enorme bladeren. Omdat ik er zelf niet bij kon, deden de plaatselijke buidelratten en papegaaien zich tegoed aan het heerlijke fruit.

Om de boeddha in ere te herstellen, ging ik over tot een reddingsactie. Ik zette de ladder op precies dezelfde plaats, zorgde dat Carolyn me niet zou zien, en ging deze keer iets minder wankel omhoog. Ik slaagde erin de bladeren weg te nemen, zodat de zwarte boeddha weer in al zijn glorie tevoorschijn kwam. Even leek hij me nog serene en steniger dan anders toe te lachen!

De volgende dag vroeg ik me af of het dom was om het beeld zo hoog in een boom te zetten. Tegelijk had ik het gevoel dat hij precies op de juiste plek zat. Ik ben geen boeddhist, en toch had ik het gevoel dat de boeddha zijn zegeningen uitstrooide over het huis, de tuin en alle mensen die er verblijven. Waarom wist ik niet. Ik wist alleen dat Boeddha geen lege entiteit is, maar de spirituele naam van Siddharta Gautama, een verlichte spirituele leraar. Ik heb mezelf nooit omringd met de beeltenissen van spirituele meesters, maar nu was de boeddha gekomen en had hij duidelijk aangegeven waar hij wilde zitten.

Ik vroeg mijn eigen gerespecteerde meester om duidelijkheid.

‘Waarom de boeddha, Pan? Wat staat hij in mijn tuin te doen? Het lijkt absurd en toch voel ik dat het nodig is.’

Ik voel de prachtige energie van Pan. *Is er een reden nodig? Zijn de zegeningen van zo'n verlichte ziel niet voldoende? Waarom zou je daarover twijfelen?*

‘Nou... omdat ik geen boeddhist ben. Ik vroeg me af waarom de boeddha per se in mijn tuin wou zitten. Toen ik het beeld voor het eerst zag, wist ik gelijk dat ik het moest kopen. Ook dat snap ik niet, want ik heb al veel grote en imposante boeddha-beelden gezien, zonder dat het ook maar in me opkwam om ze te kopen.’
Zeg je nu dat de Boeddha je koud laat?

‘Nee hoor. Ik heb alleen maar respect voor die prachtige ziel. Nu ik erover denk, besef ik dat ik verschillende kleinere boeddha-beeldjes heb. Ik bewonder hem.’

Zou je kunnen zeggen dat je Liefde voelt voor de Boeddha?

Hm, dat is een lastige vraag. Ik begin me zelfs af te vragen waarom ik ben begonnen over de Boeddha. ‘Ik ben er inmiddels achter dat ik Liefde kan voelen voor iemand die ik niet echt ken, maar zo heb ik de Boeddha nooit gezien. Boeddha is voor mij meer een spirituele representatie dan een echt wezen of persoon.’

Dat is geen antwoord op mijn vraag.

Ik knik. ‘Oké dan. Ik voel Liefde voor het Zielswezen dat we Boeddha noemen, net zoals ik in mijn hart Liefde voel voor het Zielswezen dat we kennen als Christus.’

Oké, Michael. Laten we dan maar eens een bezoekje brengen!

Ik reis inmiddels al zo lang met Pan dat ik er prat op ga steeds op alles voorbereid te zijn. Maar deze zag ik *echt* niet aankomen. ‘Dat kan niet! Ik... ik weet niets over hem. Ik ben zelfs geen boeddhist.’

2

Vreemde verhogingen

Tijdens een bezoek aan Amerika, flink wat jaren terug, werd ik meegenomen voor een bliksembezoek aan *Serpent Mound*, in Ohio. Daarvoor hadden drie verschillende mensen aan me gevraagd of ik die plek al eens had bezocht en dat was niet het geval. Dat wekte mijn nieuwsgierigheid. Eenmaal, ja ja; andermaal, misschien; maar driemaal verkocht!

Het bezoek was kort omdat we op weg waren naar iets anders toen ik plotseling een klein bordje met de woorden 'Serpent Mound' zag wijzen naar een weg die haaks stond op de onze. Ik vroeg de chauffeur te stoppen en vroeg haar hoe ver het was naar Serpent Mound. Ongeveer dertig kilometer, was het antwoord. 'Kunnen we erheen?' vroeg ik. Ik herinner me onze chauffeur als een aardige vrouw en ze stemde toe: een snel bezoek was mogelijk. Het moest dus snel!

Toen we aankwamen bij Serpent Mound, de slangenheuvel, regende het licht. Niet doorwekend, maar wel constant. Gelukkig had dat andere bezoekers afgeschrikt, wat mij goed uitkwam. Ik liep over het pad dat rond de 420 meter lange slang gaat en ik was wat teleurgesteld. Ik had geen oprijzende ratelslang verwacht of iets in die orde van drama, maar ik had wel verwacht *iets* te zullen voelen. Maar ik voelde me vooral nat!

Al met al was de slang, met zijn open mond, gekrulde staart en golvende lijf, iets minder dan twee meter hoog en een paar meter breed. Ik bekeek het kunstwerk ook nog vanaf een hoger standpunt en las er toen iets over in het kleine museumpje dat ernaast stond.

Ik las de ideeën van diverse geleerden en geïnteresseerden over de cultuur van het Adena-volk, uit de vroegste Amerikaanse geschiedenis. Volgens sommigen hadden zij Serpent Mound gebouwd, volgens anderen was het ouder, maar er waren ook theorieën dat de heuvel was gecreëerd nadat de Adena al waren verdwenen. Er werd het drukst gespeculeerd over de open bek van de slang, met een kleine heuvel bijna tussen de kaken. Volgens sommigen stond het heuveltje voor een ei, volgens anderen voor de zon, en er werd ook gezegd dat het ging om een kikker – als eten! Ik had sterk het gevoel dat alle theorieën over de slang en zijn wijd opengesperde muil ernaast zaten, maar dat was slechts een gevoel. Ik wachte tot een innerlijke openbaring me zou overvallen, of dat een golf van inzicht meer kennis zou brengen, maar er gebeurde niets. Ik probeerde metafysisch contact te maken, maar zonder resultaat. Lichtelijk teleurgesteld, was ik klaar om te gaan.

Ik zat op de achterbank van de auto. Mijn inmiddels overleden vrouw zat voorin, naast de chauffeur. Toen we wegreden, viel ik onmiddellijk in slaap. Ik droomde en in mijn droom was ik bij de schepping van Serpent Mound. Het grootste deel van die droom ben ik volledig vergeten! De diepe slaap en de droom duurden niet meer dan twee of drie minuten, maar de hele ervaring bleef daardoor in mijn aandacht.

Ondanks dat we inmiddels twaalf jaar verder zijn, is de heuvel me blijven intrigeren. En nu, met de mogelijkheid om een metafysisch bezoek te brengen aan Ohio's Serpent Mound, besloot ik dat de tijd was gekomen. Ik schrijf er 'Ohio' bij, want inmiddels weet ik dat er wereldwijd aardig wat slangenheuvels zijn en dat er voor elk van die heuvels flink wat aandacht is.

Ik deel mijn gedachten met Pan, met een vraag: 'Deze heuvels zijn gevormd in de Natuur, dus ze vallen onder jouw beheer... of niet... omdat sommige ervan door mensen zijn gemaakt?'

Ik stel voor dat het weer tijd is voor je om te leren door te ervaren.

'Goh, waarom wist ik al dat je dat ging zeggen?'

Terwijl ik overging naar een andere bewustzijnstoestand, concentreerde ik me op Serpent Mound, Ohio. Ik heb niet een bepaalde historische periode gekozen, erop vertrouwend dat mijn vraag me zal brengen waar ik moet zijn. Ik ontspan me en focus op mijn Lichtlichaam, dat zich beweegt door de lichte weerstand van tijd en ruimte. Opnieuw heb ik het vage, prikkelende gevoel

dat dit niet optimaal is, maar ik negeer dat gevoel, want ik zweef nu boven de plek waar ik denk dat Serpent Mound moet zijn. Maar alles wat ik zie zijn middelgrote bomen en struikgewas, uitgestrekt over een vrij groot gebied.

'Dat is vreemd. Het lijkt alsof ik mijn doel heb gemist.'

Het kan ook zijn dat je het doel van deze oefening hebt gemist.

Die opmerking verbaast me. 'Wat betekent dat?'

Ik voel een innerlijke zucht, en die komt niet van mij! Dan valt het kwartje: dit is de goede plek, maar voordat de slangenheuvel werd gebouwd.

Ik plaats mezelf ongeveer honderd meter boven de locatie en focus op de tijd waarin Serpent Mound werd gebouwd. Er lijkt niets te gebeuren. Ik word een beetje onrustig. Dan, met een zucht – nu van mezelf – ontspan ik. In de oogwenk van tijdloosheid, zie ik een aantal inheemse Amerikanen het doelgebied binnenkomen. Ze worden geleid door vijf sjamanen, die allemaal bezig lijken te zijn met verschillende aspecten van hun omgeving. Een stel is gericht op het land: met hun handen vooruit lijken ze iets voor zich te weven. Ik zie dat één van hen een gedroogde adelaarspoot in de ene hand heeft, met de klauwen uitgestrekt, en in de andere hand iets waarvan ik innerlijk weet dat het een gedroogde poot van een bever is. Een andere sjamaan heeft een aantal korenbloemen in de ene hand en een verse twijg van een hazelaar in de andere. Een derde sjamaan kijkt omhoog. Zijn voeten strekken zich voorzichtig uit naar de aarde, terwijl hij rustig voortgaat, zijn hele aandacht bij de hemel. In één hand houdt hij een adelaarsveer, in zijn andere een steen afkomstig van een bergtop. Weer een andere sjamaan, langzaam en voorzichtig lopend, schudt met een bos stekels van een stekelvarken. Op de één of andere manier maakt dat het geluid van de wind die door kale boomtoppen jaagt. De laatste sjamaan die ik zie, is een heel oude vrouw. Zij heeft niets in haar handen en loopt met haar ogen gesloten en haar hoofd licht gebogen, alsof ze luistert naar de Aarde. Misschien is dat ook wel wat ze doet.

De aandacht die de sjamanen hebben voor wat ze doen, maakt de hele processie langzaam en statig. Ze bereiken de plaats waar ik weet dat Serpent Mound zal worden gebouwd. Als een jachthond die stilstaat, zijn hele lichaam gericht op de prooivogels die weldra op zullen vliegen, zo zijn de sjamanen nu gespannen aandachtig, als één wezen, gericht op de plek waar ooit de heuvel zal

Dimensie- verschuivingen

Recent hoorde ik dat de interesse in het jaar 2012 enorm aan het groeien is op Youtube. Een andere grote hit op Youtube is het fenomeen van dimensieverschuivingen: het verschuiven van een drie-dimensionale werkelijkheid naar een vijf-dimensionale. Het meest wat ik daarover heb gehoord op internet is de meest onbenullige speculatie. Veel komt voort uit godsdienstwaanzin, maar ik moet toegeven dat er ook aardig wat mensen zijn die het zoeken in de richting die de waarschijnlijkheden aangeven.

Er zijn mensen op het internet die beweren informatie door te krijgen uit goddelijke bron en die stellen *dat het zo zal zijn*. Dat is bevooroordeeld en onverstandig, want daar kunnen veel mensen op reageren. Het klopt in ieder geval niet met mijn ervaring. De toekomst staat niet vast. Als dat wel zo zou zijn, zouden we niet meer dan marionetten zijn van een vaststaand lot. Het tegenovergestelde is waar: hoe we leven bepaalt onze toekomst.

Ik geef toe dat mensen die vasthouden aan de consensus-reali-teit waarschijnlijk een ervaring van dimensieverschuiving zullen hebben die daarbij past, maar bovenal zal iedereen zijn eigen werkelijkheid scheppen. Als vijf of zes miljard mensen daardoor ongeveer hetzelfde scheppen, dan zij het zo, maar dat zal dan een werkelijkheid zijn die meer gebaseerd is op *oude reacties* dan op *nieuwe keuzes*.

De waarschijnlijkheid van een dimensieverschuiving is groot, maar er zijn niet veel mensen die lijken te weten *wat* het nu eigenlijk is. Het lijkt alsof de meeste speculaties dimensies zien als ver-

diepingen van een gebouw. Wij wonen op de derde verdieping en de vijfde ligt gewoon iets boven ons. En de vierde verdieping? Daar woont blijkbaar niemand!

Ik maak hier geen grappen, hoor. Wanneer de Veranderingen plaatsvinden en de dimensieverschuivingen er zijn, denk ik niet dat daar veel grappigs aan is. Oké, mensen zoals ik – en we zijn met velen – hebben wel een reden om blij te zijn, want we vinden dat een sprong in menselijk bewustzijn cruciaal is voor onze toekomst. Maar ondertussen staan we op onszelf, in de volle maastroom van Verandering. Het internet staat zo vol met kortzichtige stellingnames dat je eigenlijk alleen kunt vertrouwen op je eigen heldere en hartverbonden inzichten.

Ik hoorde ook op Youtube dat we op 21 december van dit jaar een dag in duisternis zullen doorbrengen. Iemand anders zei twee dagen en ik hoorde ook drie dagen. De kans is groot dat één van hen gelijk heeft, hoewel het niet veel zal uitmaken hoeveel dagen van duisternis er zullen zijn. Want tel daar maar bij op: geen elektriciteit, waar dan ook op de planeet, en geen maanlicht of zonlicht. Dan heb je absolute duisternis, pikzwart. Als we dat drie dagen meemaken, geeft dat interessante informatie over waar we zijn, als mensheid.

Omdat ik weinig objectieve meningen en visies vond op het internet, bedacht ik dat ik zelf wel eens de gevolgen van de dimensieverschuivingen kon onderzoeken. In het slechtste geval zou dat geen kwaad doen, en in het beste geval zou het dingen kunnen verhelderen, angst kunnen verlichten en een hartrichting bieden aan mensen.

Ik richt mijn gedachten op mijn geliefde leraar.

*‘Waar kan ik leren over de komende dimensieverschuivingen?’
Het lijkt me dat je familie in hun vijf-dimensionale realiteit voor de hand ligt.*

‘Ach, dat ik daar niet aan heb gedacht...’

Dat wordt weer een solo-reis.

*‘Tuurlijk. Steeds als ik “alleen” ga, trek jij toch aan de touwtjes.’
Wees eerlijk: alleen wanneer dat nodig is. Veel plezier!*

Het is aanzienlijk later wanneer ik in mijn studeerkamer zit, klaar voor de metafysische reis. Ik stap... Ertussen... en de tuin van Carienne en Cardifer in. Ik kijk verrast om me heen: de tuin is veranderd.

Carienne komt naar me toe gerend en omhelst me. *Hallo, Mixael.*

Cardifer geeft mijn Lichtlichaam een knuffel. *Welkom, mijn vriend. We hebben genoeg van je uitzending opgevangen om te weten waarvoor je hier bent, zegt Carienne.*

Je wilt het over dimensies hebben, hè? zegt Cardifer. Maar kom binnen, onze stoelen herinneren je nog.

'Ze herinneren mij?'

Natuurlijk, ze onthouden je energieveld.

'Wauw! Dat is ongelooflijk.'

Dat is nou een creatie van de vijfde dimensie.

'Je zei "stoelen". Praten ze dan met elkaar?'

Cardifer lacht. Ze wisselen informatie uit.

Ik ga zitten. 'Slimme stoelen... het is wat. Maar wat kunnen jullie me zeggen over leven in vijf dimensies? Er wordt aangenomen – met reden – dat we dit jaar, 2012, een dimensieverschuiving gaan meemaken. Ik zou daar meer over willen weten.'

Carienne antwoordt: Mixael, dat was één van de belangrijkste redenen voor je walk-in in de twintigste eeuw, zodat je je wijsheid en bewustzijn kon bijdragen gedurende deze tijd van verandering. Wij zien dat nog veel waarschijnlijkheden open liggen, hoewel de meest schrikwekkende zijn weggevaagd door het toegenomen bewustzijn van de mensheid.

'Dat is goed nieuws. Dus de waarschijnlijkheid van grote rampen is verminderd?'

Dat heb ik niet gezegd. De waarschijnlijkheid van aardbevingen, tsunami's, orkanen en dergelijke wel, want die zijn verbonden met de planeet zelf. Maar door mensen gemaakte dingen, zoals kerncentrales, stuwdammen, steden, electriciteit, financiën: dat is anders.

'Dat klinkt aannemelijk. Ik had daartussen nog geen onderscheid gemaakt. Dus rampen met mensgemaakte dingen blijven over. Hoe verminderen we de kans daarop?'

Je weet het antwoord daarop: als meer mensen hun bewustzijn verheffen naar Liefde, compassie en zorg voor elkaar... verandert alles.

'Carienne... je hebt het over verandering van de consensus-reali-teit; de realiteit van mensen die steeds-hetzelfde willen; de dood-doeners van het oude bewustzijn.'

Dan, lieveling, bestaat er de kans dat ze werkelijk de dood zullen doen!

'O! Dan put ik troost uit het feit dat de dood een illusie is en dat iedereen zijn eigen werkelijkheid creëert. Dit is zeker een tijd met epische groeimogelijkheden. Het financiële systeem valt ineen, ondanks pogingen het te repareren of de leugen dat het zichzelf zal verbeteren.'